

Φίλιππος Δραγούμης

Ποιήματα

Ο ΛΟΦΟΣ

Σ' ἔναν λόφο
(πού δέν δίνει ἔξοδο στὴ θάλασσα)
βρίσκεται τοποθετημένος
ἔνας κύθος πράσινος
πού είναι βαρκάρης
ἡ πεταλωτής.
Τά παιδιά τὸν πετοῦν ψηλά
καὶ παίζουν μπάλα,
οἱ μεγάλοι τὸν λυώνουν
μέσα στὸν καφέ τους
ἡ τὸν βλέπουν στὰ ὄνειρά τους
ὑπὸ μορφήν φαντάσματος.
Πίσω ἀπό τὸν λόφο
ὑπάρχει ἔνας πύργος
καὶ γύρω του πετοῦν
γλάροι ἡ διάφορα περιεργά
καταπράσινα ἀντικείμενα.
Ο πύργος ἔχει τρία
πατώματα
Τό ἔνα είναι γιά τὴν
προσωπική χρήση τοῦ
κυρίου Πάνου πού παίζει
μέ διαφόρων σχημάτων
μπαλόνια.
Ο δεύτερος είναι
κέντρο ἐκτοξεύσεως πυραύλων
καὶ τὸν διαχειρίζονται
σαύρες μέ φτωχό λεξιλόγιο
ἀλλά πλούσια χρώματα
στὰ φτερά τους.
Στὸν τρίτο ὄροφο
ἐνέθηκα ἔνα ἥλιόλουστο μεσημέρι

γιά νά μασήσω μιά καραμέλα
ἢ νά διαβάσω ἔνα βιβλίο
καθιστός στὴν πολυθρόνα
τῆς μεγάλης αἴθουσας.
Στὴν ταράτσα ὑπάρχει
ἔνα σφαιριστήριο γιά
μεσαιωνικοὺς ιππότες
καὶ στίς ἐπάλξεις οἱ
τοξότες ἀτενίζουν τούς κάμπους
πού δέν τελειώνουν πουθενά
καὶ κουλουριάζονται
σάν φίδια στὴν ὁμίχλη.
ὅπως μιά προσδοκία
πού δέν φαίνεται.
ὅπως μιά γυμνή βασιλισσα
καθιστή στὸ θρόνο της
πού είναι κοινῶς γνωστό
—ἀλλ' ὅμως ἀποσιωπᾶται—
ὅτι τὸ βράδι δουλεύει
σάν πόρνη σ' ἔναν ἥσυχο
δρόμο μέ μηλιές
Καπνοί ἀναδύονται
ἀπ' τίς πηγές.
οἱ πύργοι φυτρώνουν σάν
μανιτάρια σ' ὅλην τὴν χώρα,
τ' ἀλλοίθωρα παιδιά
δέν φοβοῦνται τὸ σκοτάδι,
ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ξεσπά
θέλη στὰ στήθια
ἀγνώστων κι ἀνωνύμων,
κι ὁ βαρκάρης πού παίζει
κιθάρα τίς παγερές νύχτες
πλούτισε τὸ λεξιλόγιο του
μέ τὴ λέξη
κιθαρμανθός
πού σημαδεύει τή σελήνη.